DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 23 kwietnia 1951 **Nr 9** **Poz. 29-33**

TREŚĆ:

OKÓLNIKI

29

OKÓLNIK

z dnia 29 marca 1951 r.

w sprawie właściwego interpretowania uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. oraz instrukcji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 czerwca 1950 r. w sprawie wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe. Nr FI. 2636/1/51.

W jednym z Centralnych Zarządów Przemysłu zaszedł wypadek, że przedmiot majątku trwałego został decyzją komisji technicznej wycofany z ruchu, na tej podstawie skreślony z inwentarza majątku trwałego i zaliczony do środków obrotowych.

Inny Centralny Zarząd Przemysłu wystąpił do wspomnianego Centralnego Zarządu o nieodpłatne odstąpienie mu wymienionego przedmiotu majątku trwałego. Dotychczasowy użytkownik wyraził jednak zgodę tylko na odpłatne odstąpienie, uzasadniając swe stanowisko faktem skreślenia tego przedmiotu z inwentarza majątku trwałego i zaliczenia go do środków obrotowych. Użytkownik twierdził w związku z tym że do wymienionego przedmiotu majątku trwałego nie może mieć zastosowania uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe.

W związku z powyższym w celu właściwego interpretowania wymienionej w ustępie poprzednim uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800) oraz wydanej na jej podstawie instrukcji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 czerwca 1950 r. w sprawie wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-76, poz. 885) oraz dla uniknięcia powtórzenia się przypadków podobnych do wyżej przytoczonego wyjaśnia się co następuje:

1. W myśl uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe — przekazywanie przedmiotów majątku trwałego między wymienionymi jednostkami następuje nieodpłatnie.

2. Instrukcja Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 czerwca 1950 r. w części II podaje, że zbędne tj. nieprzewidziane do planowego wykorzystania przedmioty majątku trwałego, należy zgłaszać władzy nadrzędnej.

3. Orzeczenie komisji technicznej kwalifikujące przedmiot majątku trwałego do wycofania z ruchu nie stanowi samo przez się podstawy do skreślenia tego składnika z inwentarza majątku trwałego i przeklasyfikowania go do środków obrotowych. W wyniku tego orzeczenia natomiast odnośny przedmiot nie podlega amortyzowaniu od daty orzeczenia.

4. Przedmiot majątku trwałego może być zakwalifikowany do skreślenia z inwentarza majątku trwałego tylko wówczas, jeżeli nie może być użytkowany nie tylko przez posiadacza danego obiektu, lecz także nie będzie mógł być nadal wykorzystany ze względów technicznych jako przedmiot majątku trwałego przez inne przedsiębiorstwo dla tych samych lub innych celów.

5. Zakwalifikowanie przedmiotu majątku trwałego do skreślenia z inwentarza majątku trwałego może za tym nastąpić jedynie w przypadku zakwalifikowania go do kompletnego demontażu na części (złom) lub materiały użytkowe i nieużytkowe.

6. Przedmiot majątku trwałego zakwalifikowany do całkowitego demontażu nie podlega skreśleniu z inwentarza majątku trwałego tak długo dopóki użytkownik nie przystąpi do faktycznego demontażu danego przedmiotu.

7. Powyższe zasady dotyczą zarówno przedmiotów majątku trwałego, objętych częścią III § 10 pkt 1 Instrukcji Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 czerwca 1950 r., jak i przedmiotów majątku trwałego nie objętych Częścią III.

Za Dyrektora Departamentu K. Luboński

30

OKÓLNIK

z dnia 4 kwietnia 1951 r.

w sprawie norm szacunkowych zysku brutto i netto w obrotach handlowych nieuspołecznionego odcinka gospodarczego osiąganych ze sprzedaży lub wymiany nabytych w tym celu i nie przerobionych towarów. Nr PM. 2400/2/51.

I. Przedłuża się na rok 1951 moc obowiązującą okólnika Ministerstwa Finansów z dnia 25 października 1950 r. w sprawie norm szacunkowych zysku brutto i netto w obrotach handlowych nieuspołecznionego odcinka gospodarczego osiąganych ze sprzedaży lub wymiany nabytych w tym celu i nie przerobionych towarów (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 25, poz. 157).

II. 1. Ministerstwo Finansów zwraca jednakże uwagę na zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, ogłaszane w Biuletynie P. K. P. G. i normujące z ważnością od dnia 1 stycznia 1951 r. rabaty (zyski brutto od obrotu) przysługujące jednostkom handlu prywatnego w odniesieniu do detalicznej sprzedaży towarów:

a) produkowanych (dostarczanych) przez przedsiębiorstwa uspołecznione oraz

b) towarów pochodzących z importu.

2. W szczególności w przypadku:

1) gdy nie zostanie stwierdzone, iż dany podatnik pobrał cenę wyższą od dozwolonej,

2) gdy dany podatnik w oparciu o dowody oraz w odrębnej pozycji — w terminie przepisanym — wykaże zakup towarów, o których mowa w ust. 1, zarówno w prowadzonej księgowości, jak i w deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek obrotowy i dochodowy —

— należy ustalić podstawę opodatkowania przy przyjęciu normy szacunkowej zysku brutto odpowiadającej wysokości rabatu określonego zarządzeniem Przewodniczącego P. K. P. G.

3. 1) Równocześnie Ministerstwo Finansów nadmienia, że dla artykułów pochodzących z produkcji (z dostawy) gospodarki uspołecznionej oraz towarów importowanych zarządzenia Przewodniczącego P. K. P. G. nie określają wysokości zysku netto, jednakże sama wysokość określonego zysku brutto od obrotu (rabatu) w sposób istotny warunkuje również wysokość podatkowego zysku netto, który z reguły jest różnicą między zyskiem brutto a ponoszonymi z tego zysku, potrącalnymi wedle przepisów podatkowych kosztami.

2) Przy szacunkowym określaniu powyższych kosztów orientację co do ich wysokości daje tabela norm szacunkowych zysku brutto i netto, zamieszczona w powołanym okólniku Ministerstwa Finansów (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 25, poz. 157).

3) Należy jednakże przy tym mieć na uwadze, iż wskazana tabela norm określa zysk brutto nie w stosunku do obrotu, a w stosunku do zakupu, przy kalkulowaniu zatem wysokości zysku netto w obrotach opartych na systemie rabatowym (cz. II ust. 1 nin. okólnika) należy uprzednio przeliczyć określone procenty zysków brutto w stosunku do zakupu na odpowiadające im procenty rabatów (zysków brutto od obrotu) — według następującej reguły:

procent zysku brutto od obrotu (procent rabatu) = R

procent zysku brutto w stosunku do zakupu (procent marży zarobkowej) = M.

$$R = \frac{100 \times M}{100 + M}$$

i odwrotnie, $M = \frac{100 \times R}{100 - R}$

Konkretnie np.: marży zarobkowej (zyskowi brutto w stosunku do zakupu) 25% odpowiada rabat (od obrotu) 20%:

$$\frac{100 \times 25}{100 + 25} = \frac{2500}{125} = 20$$

i odwrotnie rabatowi 20% odpowiada marża zarobkowa 25%:

$$\frac{100 \times 20}{100 - 20} = \frac{2000}{80} = 25$$

4) Dla orientacji co do wysokości ponoszonych z zysku brutto potrącalnych wedle przepisów podatkowych kosztów przytacza się następujący przykład dotyczący artykułów elektrycznych wyjęty z powołanej wyżej tabeli norm szacunkowych (Lp. tab. 25).

Zysk brutto w stosunku do zakupu = 25%, zysk netto od obrotu = 12—13%. Stosownie do reguły wskazanej w ustępie poprzednim zyskowi brutto w stosunku do zakupu 25% odpowiada rabat (od obrotu) w wysokości 20% — koszty wkalkulowano zatem w danym przypadku w wysokości 7—8% (20 — 12 = 8; 20 — 13 = 7).

III. W braku warunków, o których mowa w cz. II ust. 2 pkt 1) i 2) nin. okólnika, organ finansowy w przypadku ustalania podstawy opodatkowania w drodze oszacowania jest upoważniony i z reguły powinien stosować normy zysku brutto i netto określone w okólniku Ministerstwa Finansów wymienionym w części I niniejszego okólnika.

Minister Finansów K. Dąbrowski

31

OKÓLNIK

z dnia 4 kwietnia 1951 r.

w sprawie ramowych, przeciętnych norm zysku brutto i netto w obrotach przemysłu nieuspołecznionego odcinka gospodarczego, opartych na cenach zatwierdzonych przez władze cennikowe. Nr PM. 1700/2/51.

W nawiązaniu do okólnika Ministerstwa Finansów z dnia 10 sierpnia 1950 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 21, poz. 127) — Ministerstwo Finansów — w porozumieniu z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego — podaje do wiadomości i odpowiedniego wykorzystania w postępowaniu podatkowym, poczynając od **roku podatkowego 1951**, następujące zaktualizowane ramowe, przeciętne normy zysku brutto i netto, wkalkulowane przez władze cennikowe przy zatwierdzeniu (ustaleniu) obowiązujących w skali krajowej cen produkcyjnych, hurtowych i detalicznych.

I.

CENY W SKALI KRAJOWEJ

na produkcję z materiałów własnych wytwórcy i odpowiadające im ramowe normy zyskowności skalkulowane przez Departament Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

L. p.	Gałąź przemysłu artykuł produkcji (zbytu)	Podstawowa kalkulacyjna zyskowność **netto** u producenta na szczeblu cen produkcyjnych	Dodatkowa kalkulacyjna zyskowność **brutto** u producenta na szczeblu cen hurtowych	detalicznych
		% w stosunku do obrotu około		
1	2	3	4	5
1	Przemysł szklany			
	a) cygarniczki szklane	15	13.79	21.88
	b) ozdoby choinkowe (eksport)	10	—	—
	c) ozdoby choinkowe (obrót krajowy)	15	20	28.57
2	Przemysł lekki metalowy			
	a) druty, spirale i łańcuchy	10—15	13.04	15.25
	b) gwoździe i teksy: budowlane, fornierskie, szewskie, szklarskie i tapicerskie	10—15	13 04	15.25
	c) siatki druciane plecione	10—15	13.04	15.25
	d) produkcja przeciętna (inne asortymenty)	10—15	14	18.20
	e) produkcja: pionierska o precyzyjnym wykonaniu oraz artykułów o szczególnie ważnym znaczeniu gospodarczym	12—15	14	18.20
3	Przemysł chemiczny			
	a) atramenty i tusze zwykłe	10	13.79	19.35
	b) atramenty i tusze specjalne	15	13.79	19.35
	c) barwniki do tkanin w torebkach i gałkach	10	13.79	19.35
	d) gumki do wycierania: ołówkowe, atramentowe, kreślarskie i maszynowe	10	13.79	19 35
	e) wody kolońskie	18	20	26—28
	f) wody fryzjerskie	18	20	26—28
	g) kremy	18	20	26—28

L. p.	Gałąź przemysłu artykuł produkcji (zbytu)	Podstawowa kalkulacyjna zyskowość **netto** u producenta na szczeblu cen produkcyjnych	Dodatkowa kalkulacyjna zyskowność **brutto** u producenta na szczeblu cen hurtowych	Dodatkowa kalkulacyjna zyskowność **brutto** u producenta na szczeblu cen detalicznych
		% w stosunku do obrotu około		
1	2	3	4	5
	h) pudry	18	20	26—28
	i) szminki i inne wyroby kosmetyczne	18	20	26—28
	j) kleje biurowe i fotograficzne	10	13.04	17—20
	k) mydła lecznicze, toaletowe i specjalne	10	16.67	25
	l) pokost lniany naturalny	10	15.25	16.67
	ł) świece parafinowe	10	10.71	13.04
	m) świeczki choinkowe	10	10.71	13.04
	n) świece, świeczki, znicze nagrobkowe	10	10.71	13.04
	o) zaprawy do podłóg i pasty do obuwia	10	10.71	20
4	**Przemysł włókienniczy**			
	wyroby: wełniane, półwełniane, bawełniane, ubraniowe i bieliźniane (artykuły tkackie i pończośnicze tzw. transakcje wiązane)	15	9.09	16—22
5	**Przemysł odzieżowy**			
	a) wyroby: wełniane, półwełniane, bawełniane, ubraniowe i bieliźniane (konfekcja — tzw. transakcje wiązane)	10	7.41	18—22
6	**Przemysł skórzany**			
	a) obuwie, galanteria skórzana	10	9.9	16.6
7	**Przemysł drzewny**			
	a) beczki do piwa	10	—	—
8	**Przemysł spożywczy**			
	a) cukierki twarde zawijane i niezawijane: zwykłe, specjalne, miętowe, mentolowe i mleczne	10	9.9	20
	b) figurki cukrowe i baranki, zajączki, jajka wielkanocne	10	10.71	20
	c) cukiernicze pieczywo: biszkopty, herbatniki, sucharki	10	9.09	20
	d) fermentacyjne wyroby: wina, miody	15	10.71	20
	e) gazowe wody: kwas, lemoniada, oranżada, woda sodowa	10—15	—	24—25
	f) kawa zbożowa	10	9 09	16.67
	g) makaron	10	7.41	13.79
	h) marmelada i powidła	10	9.09	18.03
	i) musztarda	10	9.09	20
	j) namiastki i przyprawy spożywcze: budynie, galaretki, proszki, olejki	10	9.09	20
	k) owocowo-warzywnicze przetwory, soki, konfitury, kiszonki	10	9.09	19—20
	l) zaprawy do wódek	10	9.09	20
	ł) wafle	10	9.09	20
	Ceny w skali krajowej za świadczenia usługowe			
1	Przecieranie dłużyc w tartakach jednotrakowych	13—15	—	—
2	Szycie konfekcji ciężkiej oraz bielizny (usługi nakładcze)	10	—	—
3	Usługi nakładcze w przemyśle włókienniczym	22	—	—

II.

Poza zmianami objętymi powyższym wykazem norm oraz poza dyspozycją zawartą w Cz. V ust. 2 okólnika z dnia 10 sierpnia 1950 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 21, poz. 127) nadal mają odpowiednie zastosowanie przepisy Cz. II, III, IV, V i VI powołanego okólnika, jeżeli chodzi o opodatkowanie za rok podatkowy 1951.

Minister Finansów K. Dąbrowski

32

OKÓLNIK

z dnia 6 kwietnia 1951 r.

w sprawie wykazu środków odurzających. Nr CE. 2926/3/51.

W związku z art. 5 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o środkach farmaceutycznych i odurzających oraz artykułach sanitarnych (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 4). Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Ministerstwem Zdrowia podaje w załączniku do niniejszego okólnika wykaz, objętych ustępem 1 powołanego wyżej artykułu, środków odurzających i preparatów zawierających środki odurzające oraz substancji i przetworów odurzających, uznanych za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia, podlegających również ustawie o środkach odurzających.

Nadmienia się, że załączony wykaz nie podaje kraju pochodzenia ze względu na to, że większość preparatów o podanych w wykazie nazwach jest produkowana w różnych krajach.

Równocześnie Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przepisom o środkach odurzających podlegają zarówno same substancje jak ich sole i preparaty oraz mieszaniny substancje te zawierające.

Ponadto zwraca się uwagę, że zgodnie z ustawą z dnia 8 stycznia 1951 r. o środkach farmaceutycznych i odurzających oraz artykułach sanitarnych wymieniona w załączonym wykazie dionina (etylomorfina) i jej sole w obrocie zagranicznym podlega również przepisom o środkach odurzających.

Zgodnie z powyższym preparat Didial tabl. „Ciba" Bazylea Nr rej. 467 jako zawierający dioninę (etylomorfinę) podlega także przepisom, dotyczącym odprawy środków odurzających i wobec tego skreślony zostaje z wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, stanowiącego załącznik do okólnika Min. Skarbu z dnia 20 czerwca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 149), uzupełnionego na podstawie okólnika z dnia 30 września 1949 r. w sprawie odprawy celnej dioniny (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 235) przez dodanie preparatu „Didial".

Jednocześnie zostaje uchylony:

1) okólnik z dnia 5 marca 1948 r. w sprawie wykazu niektórych substancji i przetworów odurzających, wywołujących szkodliwe skutki dla zdrowia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 103),

2) okólnik z dnia 30 września 1949 r. w sprawie odprawy celnej dioniny (etylomorfiny) — (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 235),

3) okólnik z dnia 10 lipca 1950 r. w sprawie uzupełnienia wykazu niektórych substancji i przetworów odurzających wywołujących szkodliwe skutki dla zdrowia (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 18, poz. 115).

Dyrektor Departamentu Z. Czyżewski

Załącznik do okólnika z dnia 6 kwietnia 1951 r.

WYKAZ

środków odurzających.

Acedicon — Acetyldimethyl — hydro-thebaine hydrochloride
Acetyldihydrocodeinon = Acedicon
Acetyldimethyl-hydrothebaine hydr. = Acedicon
Acterdon = Psychedrin
Adanonon = Methadon
Aethylomorphinae hydrochlor. = Dionin
Algopan = Pantopon
Amidone = Methadon
B — Aminopropylbenzene = Psychedrin
Amphetamin = Psychedrin
Apomorphin hydrochloricum
Aristopon
Artedrin = Psychedrin
Atropin — Dilaudid
Atropin — Morphin
Acetyldimethylodihydro—thebainchlorhydrat
Benarcos = Eucodal
Benzedryna — Psychedrin
Benzoilekgoninmethylester = Kokaina
Benzoilo—n—propylopseudococaine = Psicain —
Benzoilopseudotropin = Tropacocain hydrochl.
Benzylmorphin hydrochlorid = Peronin
Benzoylmorphina = Peronin
Benzyloekgonin = Benzoiloekgonina
Cannabinum
Centralgin = Dolantin
Cocain = Cocainum = Cocaine = Kokain = Methylbenzoylecgonin
Cocainum hydrochloricum, muriaticum, nitricum = Kokaina = Cocaine
Codeine = Codeina = Codeinum = Codeine = Methylmorphine
Codeine phosphate, sulfate, hydrochloride, purum, phosphoricum, hydrochloricum purum = Codein.
Codinowo = Dicodid
Demerol = Dolantin
Deoxyephedrin hydrochloride = Desoxyephedrine
Depridol — Methadon
Desomorphine = Permonid
Desoxyfed = Pervitin
Desoxyn = Pervitin
Dezomorphin = dihydrodezoksymorphin
Diadon
Diacethyldihydromorphin = Paralaudin
Diacethylmorphin hydrochloride = Heroin
Diamorphine hydrochloride = Heroin
Dicodid = Dihydrocodeinonum bitartaricum
Diconone = Dicodid
Dihydrodesoxymorphin hydrobromat = Permonid
Dihydromorphine = Paramorphan
Dihydrohydrooxycodeinon = Eucodal
Dilaudid = Dihydromorphinon Hydrochloride
Dilaudid — Atropin
Dilaudid — Scopolamin
Dimethylamino—4,4 phenyl—heptonon = Methadon
Dinarcon = Eucodal
Dionin = Etylomorphinum
Dolafin = Dolophine = Methadon
Dolamid = 2—Dimethylamino 4,4 diphenyl—heptanone—5 hydrochloride
Dolantin = Ethyl — methyl—4 phenylpiperidine—4 carboksylate
Dodonal
Dolental = Dolantin
Dolosan = Dolantin
Dolvand = Dolantin
Domopon = Pantopon
Dorexol = Methadon
Dovers Powder = Pulvis Doveri
Drinalfa = Pervitin
Dunaphorine
Elastonon = Psychedrin
Ekgonin
Epicain = Cocain
Ethylmorphine hydrochloricum = Dionin
Eubine
Eucodal = Eukodal = Dihydrohydrooxycodeinone
Eucodin
Eudolat = Dolantin
Eumecon
Extractum Cannabis Indicae
Extractum Opii
Eter etylowy oraz mieszaniny go zawierające
Fenadrin = Psychedrin
Folia Coca
Genomorphin = N—oksymorfina
Gutta Inoziemcov.
Heptanol = Methadon
Herba Cannabis Indicae
Heroin = Heroine = Diaethylmorphine hydrochloride.
Hexalgan = 1 piperydyno, —3—3 dwuphenylo—heksonon
Hycodan — Dicodid
Hydrolandine = Eucodal
Ipecopan = Pulvis Doveri
Izonipecain = Dolantin
Izophen = Pervitin
Katelgine = Methadon
Kodeinphosphate = Codeine
Kodeina = Codeine
Kokain = Cocain
Laudanum — Opium
Laudanon = Pantopon
Lidol = Dolantin
Mecodin = Methadon
Meconium = Opium
Meperidine = Dolantin
Methadon = Ethyl 1 methyl—4 phenylpiperidine 4 carboxylate
Methedrine = Pervitin
Methyldihydromorphinon = Metopon
Methylekgoninum
Methyl — isomyn
Methylmorphinum = Codeina
Metopon = Methyldihydromorphinon
Miadon = Methadon
Modiscop
Morphin = Morphina = Morphinum = Morfina
Morphine — atropine
Morphine hydrochloride, hydrochloricum, sulfus, sulfuricum, tartrate, tartaricum = Morphin
Morphine — Scopolamine
Morphosan = Morphine hydrobromat
Narcophin
N—oksymorphin = Genomorfina
Novocodon = Acedicon
Novolandon = Dilaudid
Novopon = Pantopon
Nyodide = Dicodid
Omnopon — Pantopon
Opagen = Pantopon
Opialum = Pantopon
Opiototal = Pantopon
Opium = Opium totum = Opium pulverot = Opium crudum
Opium concentratum = Pantopon
Orthedrine = Psychedrin
Pantalgin = Dolantin
Pantopon
Papaveratum = Pantopon
Paralaudin = Diacetyldihydromorphine
Paramorphan = Dihydromorphine
Paramorphine = Thebaine
Pavon = Pantopon
Permonid = Desamorphine
Peronin = Benzylomorphine
Pervitin = 1 phenylo, 2 metyloaminopropan
Pethidin = Dolantin
Physepton = Methadon
B—phenyl—iso—propylamin sulfuricum = Psychedrin
1—Piperydino, 3—3 dwuphenylo—heksanon (4) = Hexalgan
Piridosal = Dolantin
Pseudococainum tartaricum = Psicain
Psicain = Psicain Neu = Psicain novum
Psychedrin = 1 phenyl 2 aminopropan
Psykoton = Pervitin
Pulvis Doveri = Opium
Pulvis Ipecacuanhae opiatus = Opium
Santerogyl
Seo — Dil
Scolandol

Scopermide = Permonid
Scophedal = Eucodal
Scopolamine = Morphine
S. E. E.
Simpamina
Spasmalgin
Spasmus
Tebodal = Eucodal
Thebain = Thebainum = Thebain hydrochloricum
Thebain = Paramorphine
Totomekon = Pantopon
Totopan = Pantopon
Tra Cocae
Tra Cannabis Indicae = Cannabium
Tra Opii simpl. = Tra Opii crocata = Opii benzoica
Tra Thebaica = Opium
Trivalin = Trivallinum
Tropococainum = Tropococainum hydrochloricum
Tucodil = Dicodid
Ydrocode = Dicodid.

33

OKÓLNIK

z dnia 16 kwietnia 1951 r.

w sprawie wprowadzenia w życie ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych. Nr PM. 6434/5/51.

Z dniem 14 marca 1951 r. jako dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw R. P. weszła w życie ustawa z dnia 26 lutego 1951 r. o podatkach terenowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 110), z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

W związku z tym Ministerstwo Finansów wyjaśnia względnie zarządza, co następuje:

I.

Podatki zniesione.

Ustawa zniosła z dniem 1 stycznia 1951 r. następujące podatki:

1. od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,

2. od kopalń,

3. od spożycia w zakładach gastronomicznych,

4. od środków reklamy,

5. hotelowy.

Z treści ustawy wynika następnie, że mogą być pobierane tylko te podatki, które zostały w niej wyraźnie przewidziane. A zatem dotychczas pobierane jeszcze inne podatki, jak np. od wód gazowych, od przedmiotów zbytku itp. jako w ustawie nie przewidziane nie mogą być nadal pobierane.

Tym samym okólnik Ministerstwa Finansów z dnia 17 stycznia 1951 r. Nr PM. 1082/5/51 w sprawie dalszego poboru podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk stał się nieaktualny. Jednakże w odniesieniu do jednostek gospodarki uspołecznionej, do których mają zastosowanie przepisy uchwały Nr 80 Rady Ministrów z dnia 3. II. 1951 r. w sprawie podatku od operacji nietowarowych (Mon. Pol. Nr A-12, poz. 177) należy do czasu ustalenia stawek podatku dla przedsiębiorstw, które opłacały dotychczas podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk oraz podatek hotelowy, pobierać tytułem zaliczki na podatek od operacji nietowarowych kwoty odpowiadające wysokości pobieranych dotychczas podatków od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk oraz podatku hotelowego.

Wpływy z tytułu zniesionych podatków, o ile dotyczą okresu poprzedzającego 1951 r. należy zaliczyć zgodnie z pismem Ministerstwa Finansów z dnia 27 lutego 1951 r. Nr BP. 4479/5/51 na dochody budżetów terenowych w Rozdziale 14 tyt. 19.

Natomiast wpłaty dotyczące 1951 r. z tytułu podatków:

a) od środków reklamy i od kopalń należy zarachować na poczet podatku obrotowego, należnego od odnośnych podatników;
b) od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, hotelowego gospodarki nieuspołecznionej oraz od spożycia w zakładach gastronomicznych, pobrane przez płatników należy zarachować również na poczet należnego od nich podatku obrotowego.

To samo należy uczynić z wpłatami dotyczącymi 1951 r. z tytułu innych, podanych przykładowo podatków (od wód gazowych, od przedmiotów zbytku, itp.).

Tego rodzaju zarachowanie znajduje uzasadnienie w tej okoliczności, że:

1. podatek od kopalń oraz podatki wymienione przykładowo, jako zniesione z dniem 1. I. 1951 r. zostały za ten okres przejściowy pobrane nienależnie, przeto stosownie do postanowień art. 32 ust. 2 dekretu z dnia 26. X. 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452), podlegają zaliczeniu na poczet innych płatnych zobowiązań podatkowych.

2. podatki: od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, hotelowy i od spożycia w zakładach gastronomicznych, zostały z dniem 1. I. 1951 r. włączone do podatku obrotowego, w odniesieniu do osób fizycznych, spadków nie objętych oraz nie będących podmiotami gospodarki uspołecznionej osób prawnych i stowarzyszeń nieposiadających osobowości prawnej — na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 4 i 5 dekretu z dnia 26. X. 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U.R.P.Nr 49, poz. 449), a w odniesieniu do podmiotów gospodarki uspołecznionej — na podstawie uchwał Rady Ministrów z dnia 3. II. 1951 r. Nr 62 w sprawie podatku obrotowego bądź też Nr 80 w sprawie podatku od operacji nietowarowych (Mon. Pol. Nr A-12, poz. 175 i 177).

3. podatek od środków reklamy w odniesieniu do podmiotów gospodarki nieuspołecznionej został włączony z dniem 1. I. 1951 roku do opłat za karty rejestracyjne, pobieranych na podstawie art. 72 ust. 1 dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506).

II.

Podatek od rybołówstwa.

W związku z wprowadzeniem podatku od rybołówstwa ustawa znosi opłaty za wydanie dowodu rybackiego (karty rybackiej i wędkarskiej) przewidziane w art. 51 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr 35, poz. 357 i z r. 1934 Nr 110, poz. 976).

Opłaty takie pobrane już za okres od dnia 1 stycznia 1951 r. należy zarachować na poczet podatku od rybołówstwa, przypadającego od danego podatnika.

Sprawa sposobu poboru podatku będzie unormowana osobno.

III.

Opłaty administracyjne.

Ustawa utrzymuje uprawnienia rad narodowych do poboru opłat administracyjnych za nie objęte przepisami o opłacie skarbowej czynności i poświadczenia urzędowe tych rad.

Pobieranie i zarachowywanie tych opłat powinno być dokonywane nadal na zasadach instrukcji Ministra Finansów z dnia 31 stycznia 1951 r. (Mon. Pol. Nr A-10, poz. 161.)

IV.

Opłaty targowe.

Ustawa (art. 35 ust. 2) utrzymuje nadal prawo terenowych rad narodowych do wprowadzania i pobierania opłat targowych od handlu w miejskich halach targowych lub na targowiskach. Rolnicy sprzedający wyprodukowane przez siebie artykuły żywności podlegają tym opłatom tylko w razie, jeśli sprzedają je w halach targowych, natomiast wolni są od opłat, jeśli sprzedaży tych artykułów dokonują poza halami targowymi.

W związku z tym Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że dla ułatwienia obrotu artykułami żywności, należy zaniechać żądania od producentów rolnych osobnych zaświadczeń stwierdzających, iż artykuły żywności dostarczone przez nich na sprzedaż są ich własnym wytworem. W razie bowiem wątpliwości w tym względzie należy ustalić faktyczny stan rzeczy na podstawie innych dowodów posiadanych przez sprzedawcę, jak np. nakaz płatniczy na podatek gruntowy, legitymacja Związku Samopomocy Chłopskiej itp.

V.

Podatek targowy.

Ustawa wprowadza podatek targowy (art. 19 ust. 1), który zastępuje zryczałtowany podatek obrotowy i dochodowy pobierany na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19. II. 1949 r. o poborze podatku obrotowego i podatku dochodowego w formie ryczałtu (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 106) od świadczeń wymienionych w ustawie.

W związku z tym należy niezwłocznie przystąpić do poboru podatku targowego na zasadach przewidzianych w ustawie z równoczesnym zaniechaniem poboru zryczałtowanego podatku obrotowego i dochodowego co do tych świadczeń, które obecnie podlegają podatkowi targowemu.

Ministerstwo Finansów zwraca uwagę, że należności z tytułu podatku targowego powinny być pobierane łącznie z opłatami targowymi, przewidzianymi w art. 35 ust. 2 ustawy, we wszystkich tych przypadkach, kiedy jedna i ta sama osoba jest obowiązana do opłacania zarówno podatku targowego, jak i opłaty targowej.

Pobór obydwóch tych należności należy obejmować jednym pokwitowaniem, z wyszczególnieniem jednak na nim każdej z tych należności z osobna.

Nie dotyczy to oczywiście przypadku jeśli jest pobierana tylko jedna z tych należności. Wówczas bowiem odpada możliwość ich obejmowania jednym kwitem.

W przypadku jeśli od świadczenia, podlegającego obecnie podatkowi targowemu pobrano po dniu 1. I. 1951 r. zryczałtowany podatek obrotowy lub dochodowy, należy wpłaty z tego tytułu zarachować na rzecz podatku targowego.

VI.

Zniesienie ulg dla nowowznoszonych budowli.

Wobec tego, że ustawa o podatkach terenowych zniosła z dniem 1 stycznia 1951 r. przepisy o ulgach w podatku od nieruchomości i od lokali, przewidzianych w ustawie z dnia 3 lipca 1947 r. o popieraniu budownictwa (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 270) staje się nieaktualnym okólnik b. Ministerstwa Administracji Publicznej Nr 101 z dnia 8 lipca 1949 r. (Dz. Urz. MAP. Nr 48, poz. 352), który przewidywał wstrzymanie — na prośbę podatników — poboru podatku od nieruchomości i od lokali, jeżeli zachodziły warunki przewidziane w wymienionej ustawie z dnia 3 lipca 1947 r.

W tym stanie rzeczy należy przystąpić niezwłocznie do poboru wymienionych podatków za cały okres ich wstrzymania.

VII.

Cofnięcie odroczenia poboru podatku od nieruchomości w odniesieniu do użytkowych części budynku.

Wspomniany okólnik b. Ministerstwa Administracji Publicznej zarządził odraczanie podatnikom poboru tej części należności podatku, jaka przypada od sumy wpłaty na F. G. M. od lokali użytkowych.

Ze względu na to, że ustawa o podatkach terenowych utrzymuje dotychczasowy stan prawny w zakresie opodatkowania tej części czynszu, jaka przypada na F. G. M. oraz, że właściciele nieruchomości mieli możność ostatecznego unormowania sprawy czynszu na zasadach art. 24 dekretu o najmie lokali, Ministerstwo Finansów odwołuje obecnie wspomniane zarządzenie odraczające pobór omawianej części należności podatkowej i zarządza jej pobranie za cały czas odroczenia.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz. Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.
Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 1,35

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14515, 2-B-16699, 12.500.